

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym w dniu 15 maja 2015 roku powód Miasto S. W. – Zarząd (...) w W. wniósł o zasądzenie od pozwanego K. Ś. kwoty 224,40 złotych wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 12 czerwca 2013 roku do dnia zapłaty. Dodatkowo złożył wniosek o zasądzenie kosztów procesu wg norm przepisanych.

W uzasadnieniu swojego żądania strona powodowa wskazała, że pozwany K. Ś. w dniu 28 maja 2013 r. korzystał z komunikacji miejskiej bez ważnego biletu. Podała, iż pozwany zobowiązał się do zapłaty kwoty 220 zł tytułem opłaty dodatkowej oraz należności przewozowej w kwocie 4,40 zł. Podniosła, że pozwany nie uregulował powyższych należności. Wyjaśniła, że wysokość opłaty dodatkowej została określona w uchwale nr XVI/301/2011 Rady m.st. W. z dnia 26 maja 2011 r. Jednocześnie powód wskazał, iż odsetek ustawowych domaga się od dnia upływu terminu płatności dochodzonej należności, wynoszącego 14 dni od dnia wystawienia wezwania do zapłaty.

Nakazem zapłaty z dnia 22 maja 2014 r., wydanym w postępowaniu nakazowym o sygn. akt I Nc 1638/14, sąd orzekł zgodnie z żądaniem pozwu, następnie uchylony postanowieniem z dnia 25.11.2014 roku.

Postanowieniem z dnia 7 stycznia 2015 r. (k.36) ustanowiono dla pozwanego kuratora procesowego w osobie pracownika sekretariatu sądowego – A. C.. Kurator pozwanego wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Zarząd (...) w W. jest organizatorem publicznego transportu zbiorowego w ramach realizacji zadań własnych Miasta S. W.. Do jego statutowych zadań należą: kontrola biletów oraz pobieranie opłat przewozowych, opłat dodatkowych i opłat manipulacyjnych za jazdę bez ważnego biletu wraz z windykacją i egzekucją tych należności. .

W dniu 28 maja 2013 r. pozwany K. Ś. jechał środkiem komunikacji miejskiej w W. bez ważnego biletu, w związku z czym zgodnie z uchwałą nr XVI/301/2011 Rady m.st. W. z dnia 26 maja 2011 r. (Dz.Urz.Woj.M.. z 2011 r., Nr 99, poz. 3140 ze zm.) obciążony został opłatą dodatkową w kwocie 220 zł, oraz należnością za bilet – 4,40 zł. Na tę okoliczność został sporządzony protokół nr (...), na którym widnieją dane osobowe oraz podpis pozwanego.

Dowód:

- protokół nr (...), k. 4.

Sąd zważył, co następuje:

Na gruncie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego oraz w kontekście stanowisk stron powództwo będące przedmiotem oceny w niniejszym postępowaniu zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Na mocy art. 16 ust. 1 ustawy z dnia 15 listopada 1984 r. Prawo przewozowe (Dz.U. 2012 poz. 1173; dalej jako „Prawo przewozowe”), umowę przewozu zawiera się przez nabycie biletu na przejazd lub spełnienie innych określonych przez przewoźnika warunków dostępu do środka transportowego, a w razie ich nieustalenia - przez samo zajęcie miejsca w środku transportowym. Stosownie do zapisów art. 33 a ust. 1 i 3 Prawa przewozowego, przewoźnik lub osoba przez niego upoważniona, legitymując się identyfikatorem umieszczonym w widocznym miejscu, może dokonywać kontroli dokumentów przewozu osób lub bagażu, a w razie stwierdzenia braku odpowiedniego dokumentu przewozu przewoźnik lub osoba przez niego upoważniona pobierają właściwą należność za przewóz i opłatę dodatkową albo wystawiają wezwanie do zapłaty. Zgodnie z § 2 pkt 1 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 20.01.2005 roku w sprawie sposobu ustalenia wysokości opłat dodatkowych z tytułu przewozu osób, zabranych ze sobą do przewozu rzeczy i zwierząt oraz wysokości opłaty manipulacyjnej, wysokość opłaty dodatkowej ustala się, biorąc za podstawę cenę najtańszego biletu jednorazowego normalnego stosowanego przez przewoźnika jako 50-krotność tej ceny - za

przejazd bez odpowiedniego dokumentu przewozu osób lub bagażu bądź ważnego dokumentu uprawniającego do przejazdu bezpłatnego albo ulgowego. Konkretną wysokość tej opłaty ustala akt prawa miejscowego.

Dokonując oceny zasadności żądań podmiotów uczestniczących w postępowaniu, Sąd oparł się w całości na przedłożonych dowodach z dokumentów. Treść i autentyczność protokołu nr (...) nie była poddawana w wątpliwość przez stronę pozwaną.

Przechodząc do merytorycznej oceny zasadności żądania strony powodowej wskazać należy, iż podstawę prawną wytoczonego powództwa stanowił przepis art. 33a ust. 3 Prawa przewozowego, zgodnie z którym w razie stwierdzenia braku odpowiedniego dokumentu przewozu przewoźnik lub organizator publicznego transportu zbiorowego albo osoba przez niego upoważniona pobiera właściwą należność za przewóz i opłatę dodatkową albo wystawia wezwanie do zapłaty. Wysokość wymienionej w powyższym przepisie opłaty dodatkowej ustalona została, w oparciu o upoważnienie ustawowe z art. 34 a ust. 2 Prawa przewozowego, uchwałą nr XVI/301/2011 Rady m.st. W. z dnia 26 maja 2011 r. zmieniająca uchwałę w sprawie opłat za usługi przewozowe środkami lokalnego transportu zbiorowego w m.st. W., zmiany uchwały w sprawie ustalenia ulg za usługi przewozowe środkami lokalnego transportu zbiorowego w m.st. W. oraz zmiany uchwały w sprawie regulaminu przewozu osób i bagażu środkami lokalnego transportu zbiorowego w m.st. W.. Załącznik nr 2 do uchwały z dnia 26 maja 2011 r. ustala wysokość opłaty za bilet jednorazowy uprawniający do przejazdu jednym środkiem transportu na kwotę 4,40 zł, zaś wysokość opłaty dodatkowej za przejazd bez ważnego biletu na kwotę stanowiącą 50-krotność ceny biletu jednorazowego, tj. kwotę 220 zł.

W tym miejscu należy wskazać, że powyższe przepisy mają charakter przepisów prawa miejscowego – tj. przepisów powszechnie obowiązujących na danym obszarze. Zgodnie bowiem z art. 94 Konstytucji RP „organy samorządu terytorialnego oraz terenowe organy administracji rządowej, na podstawie i w granicach upoważnień zawartych w ustawie, ustanawiają akty prawa miejscowego obowiązujące na obszarze działania tych organów”.

Jak wynika z akt niniejszego postępowania powód dochodził w sprawie zapłaty kwoty 224,40 złotych wraz z odsetkami ustawowymi. Na dochodzoną przez powoda kwotę składają się kwoty: 4,40 zł tytułem opłaty za przewóz oraz 220 zł tytułem opłaty dodatkowej. Źródłem przedmiotowej wierzytelności była umowa przewozu, zawarta w formie dorozumianej i zwyczajowo przyjętej, akceptowanej poprzez art. 16 Prawa przewozowego (poprzez zajęcie miejsca przez pozwanego w środku transportu należącym do powoda) pomiędzy Zarządem (...) w W. – jednostką budżetową Miasto S. W. a pozwanym K. Ś..

Zauważyć w tym miejscu należy, iż nie wzbudziły wątpliwości Sądu przytoczone przez powoda okoliczności związane z treścią łączącego strony stosunku prawnego, datą jego powstania i wysokością należności pozwanego z tego tytułu. W tym bowiem zakresie twierdzenia powoda znajdują odzwierciedlenie w dowodach z dokumentów, w szczególności - protokołu nr (...), o którego autentyczności i mocy dowodowej Sąd wypowiedział się w sposób szczegółowy powyżej.

Ostatecznie ustalić należało, że na pozwanym ciążył obowiązek zapłaty wobec powoda kwot 4,40 zł tytułem opłaty za przewóz oraz 220 zł tytułem opłaty dodatkowej.

O odsetkach Sąd orzekł po myśl i art. 481 § 1 k.c., zgodnie z którym jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Pozwany nie zakwestionował daty, od której powód żąda zasądzenia odsetek ustawowych za opóźnienie w zapłacie. Wezwanie do zapłaty (protokół (...)) nosi datę 28.05.2013 r., a w jego treści znajduje się zobowiązanie do uiszczenia należności w ciągu 14 dni.

O kosztach procesu Sąd orzekł w pkt II wyroku na podstawie art. 98 §1 i 3 w zw. z art. 99 i 108 § 1 k.p.c., zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu. Stosownie do art. 98 § 1 k.p.c. strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. W rozpoznawanej sprawie pozwany przegrał proces w całości, stąd Sąd obciążył go obowiązkiem zwrotu poniesionych przez powoda kosztów procesu, na które składa się uiszczona opłata od pozwu kwocie 30 zł, wynagrodzenie pełnomocnika w kwocie 60 zł

ustalone w oparciu o § 6 pkt 1 w zw. z § 2 ust. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenie przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu. (Dz.U.2013.490 t.j.), a także zaliczka na poczet kosztów wynagrodzenia kuratora w kwocie 30 zł.

W punkcie III wyroku sąd przyznał kuratorowi procesowemu pozwanego wynagrodzenie w wysokości 30 zł, ustalone w oparciu o przepisy Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 13 listopada 2013 r. w sprawie określenia wysokości wynagrodzenia i zwrotu wydatków poniesionych przez kuratorów ustanowionych dla strony w sprawie cywilnej (Dz.U. 2013 poz. 1476 ze zm.).

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

3. (...)

(...)